

Arrest

nr. 51 313 van 18 november 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 3 september 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 30 juli 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard en van het bevel om het grondgebied te verlaten, betekend op 6 augustus 2010.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 oktober 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat P. MARTENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 15 december 2009 diende verzoeker een aanvraag in om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 26 januari 2010 besliste de gemachtigde van de burgemeester van de stad Oostende de in punt 1.1. bedoelde aanvraag niet in overweging te nemen.

1.3. Bij arrest nr. 44 356 van 31 mei 2010 vernietigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de in punt 1.2. bedoelde beslissing.

1.4. Op 30 juli 2010 trof de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij de in punt 1.1. bedoelde aanvraag ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Deze beslissing werd op 6 augustus 2010 betekend. Zij vormt de eerste bestreden beslissing en is gemotiveerd als volgt:

“(…)

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder veroemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19 juli 2009. Betrokkene voldoet echter niet aan de cumulatieve voorwaarden die noodzakelijk zijn om in aanmerking te komen voor regularisatie op deze basis. Dit criterium bepaalt ondermeer dat: “de vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf heeft dat minimum 5 jaar bedraagt; én die voor 18 maart 2008 gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad [...] of, die voor die datum, geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen”. Niettegenstaande dat betrokkene eventueel sinds 5 jaar ononderbroken in België verblijft, slaagt hij er niet in aan te tonen dat hij vóór 18 maart 2008 gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad of, vóór die datum, een geloofwaardige poging heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen, noch zijn er in het administratief dossier van betrokkene aanwijzingen van terug te vinden. Betrokkene haalt aan dat hij diverse keren met een advocaat contact had betreffende regularisatieaanvragen en verklaart dat hij nooit een aanvraag heeft ingediend, gezien betrokkene nooit een positieve beslissing zou hebben gekregen. Betrokkene legt echter geen bewijzen voor die kunnen aantonen dat hij voor 18 maart 2008 daadwerkelijk contact heeft opgenomen met een advocaat. Het is aan betrokkene om een bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene diverse keren contact heeft gehad met een advocaat volstaat niet om aanvaard te worden. Betrokkene kan zich dan ook niet dienstig beroepen op criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19 juli 2009.

Het feit dat betrokkene sinds 2004 in België verblijft, Frans spreekt, werkbereid is, zicht heeft op werk, de Belgische gewoonten kent, een vriendenkring heeft uitgebouwd en verschillende getuigenverklaringen voorlegt, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies van 19 juli 2009. De elementen met betrekking tot zijn lokale verankering kunnen bijgevolg niet in betrokkene zijn voordeel weerhouden worden.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid waarbij hem bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomst-documenten (art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum.

Het bevel om het grondgebied te verlaten, moet worden opgesteld in drie exemplaren: het origineel wordt afgegeven aan de vreemdeling, een exemplaar wordt mij toegestuurd en het derde wordt door uw diensten bewaard. Elk exemplaar dient door de vreemdeling ondertekend te worden. (...)

1.5. Op 6 augustus 2010 wordt het getroffen bevel om het grondgebied te verlaten betekend onder de vorm van een bijlage 13. Zij vormt de tweede bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"(...)

De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art 7, al 1.1 ° van de Wet van 15 december 1980) Niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum. (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt verzoeker de schending op van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), *"zoals verduidelijkt in de instructie dd. 19 juli 2009 juncto de materiële motiveringsplicht en het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur"*.

Verzoeker betoogt als volgt:

"Schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zoals verduidelijkt in de instructie dd. 19 juli 2009 juncto de materiële motiveringsplicht en het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat het verzoek tot verblijfsmachtiging zoals ingediend door verzoeker op 15.12.2009 ontvankelijk doch ongegrond is omdat hij niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden die noodzakelijk zijn om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van punt 2.8.A van de instructie van 19 juli 2009 en aan verzoeker een BGV afleverde ingevolge voormelde weigeringsbeslissing.

Verwerende partij motiveerde haar beslissing als volgt:

(...)

Terwijl punt 2.8.A van de instructie van 19 juli 2009 inzake de toepassing van het oude artikel 3e lid, en artikel 9bis van de Vreemdelingenwet de volgende voorwaarden vooropstelt om voor een machtiging tot verblijf in aanmerking te komen:

Voorafgaand aan de huidige aanvraag tot machtiging tot verblijf tenminste 5 jaar ononderbroken in België verbleven hebben.

> Vóór 18 maart 2008 een wettig verblijf in België gehad hebben en/of geloofwaardige pogingen ondernomen hebben om in België een wettig verblijf te bekomen.

Een lokale verankering in België kunnen aantonen.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van een aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen. (RvS 7 december 2001. nr. 101.624)

Dat verzoeker bij diens verzoek om verblijfsmachtiging zoals overgemaakt aan de Dienst Vreemdelingenzaken bij aangetekend schrijven dd. 15.12.2009 uitdrukkelijk gesteld heeft:

'Ik ben naar België gekomen met de bedoeling om hier te werken. Ik ben een economisch vluchteling. Ik heb nooit asiel aangevraagd omdat ik geen misbruik wou maken van de asielprocedure. Ik heb diverse keren met een advocaat contact gehad maar men vertelde mij dat ik wel een aanvraag 93 kon indienen, maar gezien de gestelde criteria toen der tijd zou ik nooit een positieve beslissing krijgen op mijn aanvraag. Vandaar dat ik dit nooit gedaan heb.

Ik heb ook nooit misbruik willen maken van de huwelijksprocedure." (zie stuk 3)

Dat DVZ in de bestreden beslissing aanvaardt dat verzoeker voorafgaand aan de huidige aanvraag tot machtiging om verblijf tenminste 5 jaar ononderbroken in België verbleven heeft, nl. sinds 2004 tot op heden, en dat er een duurzame lokale verankering in België aangetoond wordt.

Dat het enige struikelblok voor verwerende partij is dat verzoeker vóór 18 maart 2008 geen wettig verblijf in België gehad heeft of geen geloofwaardige pogingen zou ondernomen hebben om een wettig verblijf in België te bekomen.

Dat één en ander niet correct is, zoals verzoeker aanhaalt in diens verzoek om verblijfsmachtiging heeft hij wel degelijk geloofwaardige pogingen ondernomen om diens verblijf in België te legaliseren. Zo legt hij op heden een attest voor vanwege het CAW MIDDENKUST dd. 02.09.20 10 hetwelk dit gegeven staft (zie stuk 4):

"Geachte,

Uw cliënt L.C., is in onze dienst gekend als de schoonbroer van de heer E.A.

De heer E.A. woont in de omgeving van onze dienst.

Wij kennen betrokkene sinds begin 2005.

De heer E.A. zelf heeft verblijfsrecht.

Hij is een aantal keer bi! onze dienst langs geweest voor informatie wat wij konden doen voor zijn schoonbroer.

Gezien de heer L.C., hier zonder enig verblijfsdocument was, konden we enkel het advies geven dat enkel regularisatie mogelijk was maar met weinig kans op slagen.

Mijnheer E.A. kon immers geen verblijfsrecht openen voor zijn schoonbroer."

Dat bovendien alleen al uit het feit dat verzoeker sinds 2004 ononderbroken in België verblijft en een leven tracht op te bouwen onomstotelijk blijkt dat hij hier wenst te blijven en diens verblijf wenst te regulariseren. Diens schoonbroer is in België woonachtig en heeft samen met z'n gezin verblijfsrecht in België. Het moge bijgevolg duidelijk zijn dat verzoeker zich hier wenste te vestigen en geenszins in de illegaliteit wenst te vertoeven.

Dat het logisch is dat verzoeker die een economisch vluchteling is. zoals hij zelf ook toegeeft, enorme angst gekend heeft om in de openbaarheid te treden met diens verhaal. De angst voor een gedwongen terugkeer naar Tunesië was erg groot bij verzoeker. hetgeen ook verklaart waarom hij via diens schoonbroer inlichtingen heeft ingewonnen omtrent de mogelijkheden tot legalisatie van diens verblijf in België.

Dat het duidelijk moge zijn dat verzoeker volstrekt voldoet aan de criteria zoals gesteld in punt 2.8.A van de instructie van 19juli 2009. Dat verwerende partij zich duidelijk niet op de correcte gegevens gebaseerd heeft.

Dat uit het voorgaande kan besloten worden dat verwerende partij niet voldeed aan haar materiële motiveringsplicht.

Overeenkomstig het redelijkheids-en zorgvuldigheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur verondersteld wordt dat de DVZ bij het uitoefenen van een regularisatie-onderzoek zorgvuldig en degelijk tewerk gaat.

Dat het zorgvuldigheidsbeginsel immers de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411) Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Dat verwerende partij ingevolge het zorgvuldigheidsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur, indien zij twijfelde aan de bewering van verzoeker dat hij een geloofwaardige poging ondernomen had om diens verblijf in België te regulariseren, de verplichting had om verzoeker daaromtrent te interpellieren. Indien het volgens verwerende partij onvoldoende bewezen was dat verzoeker diens verblijf had pogen wettig te maken, dan kon dit eenvoudig opgelost worden door de verzoeker daaromtrent te contacteren en hem alsnog de gelegenheid te geven om hieromtrent meer bewijs voor te leggen. Verzoeker kon dan het attest vanwege CAW voorgelegd hebben waaruit het bewijs onomstotelijk blijkt.

Dat deze plicht van verwerende partij des te meer geldt gezien punt 2.8 .A van de instructie slechts in aanmerking genomen werd voor de aanvragen ingediend tussen 15.09.2009 en 15.12.2009 en verzoeker dus geen nieuw verzoek om verblijfsmachtiging kan formuleren. De gevolgen voor verzoeker van de onzorgvuldige houding van verwerende partij zijn dramatisch en staan niet in verhouding tot de kleine moeite die DVZ zich diende getroost te hebben om verzoeker om extra inlichtingen te verzoeken. Dit geldt nog temeer daar er nergens in de instructie van 19juli 2009 vermeld wordt op welke manier het bewijs kan geleverd worden van het ondernemen geloofwaardige pogingen tot wettig verblijf.

Dat het zorgvuldigheidsbeginsel immers aan DVZ de verplichting oplegt om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op de correcte feitenvinding. Er blijkt geenszins uit de bestreden beslissing dat verwerende partij zich op de correcte gegevens heeft beroept en zich voldoende geïnformeerd heeft:

"Het bestuur dient zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, De beslissing dient te stoeien op een correcte feitenvinding. Het bestuur dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen.

Een zorgvuldige besluitvorming impliceert dat het bestuur op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval tot zijn besluit komt."

(MAST, A., DUJARDIN, J., VAN DAMME, M. en VANDE LANOTTE, J., Overzicht van het Belgisch Administratief Recht, Antwerpen, Kluwer, 1999, p. 52-53) "De feiten op grond waarvan het bestuur tot haar beslissing komt, moeten zorgvuldig worden gewaardeerd."

(SUETENS, L.-P., "Algemene beginselen van behoorlijk bestuur in de rechtspraak van de Raad van State", TB.F. 1980, 86)

Verder vraagt verzoeker zich op grond van de opgegeven motieven tevergeefs af hoe verwerende partij tot het nemen van de beslissing tot ongegrondheid is kunnen komen op grond van de voorgelegde gegevens.

Dat uit het voorgaande vastgesteld wordt dat het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel geschonden zijn door verwerende partij.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.2. In zijn repliekmemoirie voegt verzoeker in antwoord op de nota van de verwerende partij het volgende toe:

"1. Verwerende partij meent dat er geen rekening kan gehouden worden met het attest van het CAW gezien het slechts na het verzoek tot verblijfsmachtiging werd voorgelegd. (zie stuk 4)

Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient men zich inderdaad te plaatsen op het ogenblik van het nemen van de beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijk en juridische gegevens (cf. bv. R.v.St. nr. 46.794, 30.3.1994, R.A.C.E. 1994. z.p.).

De redenering vanwege verwerende partij gaat echter niet op. DVZ was reeds op de hoogte van het feit dat verzoeker geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen. Verzoeker had dit element gemotiveerd in diens verzoek om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zoals ingediend op 15.12.2009. (zie stuk 3) Het attest van CAW bevestigt louter en alleenlijk het reeds vaststaande gegeven dat verzoeker wél ernstige pogingen ondernomen heeft vóór 18 maart 2008 om diens verblijf in België te regulariseren.

Verzoeker weerlegt bijgevolg wel degelijk de foutieve vaststelling vanwege DVZ dat er op geen enkele wijze een poging tot het bekomen van een wettig verblijf zou ondernomen zijn door hem. Het attest vanwege CAW spreekt voor zich en laat aan duidelijkheid niets te wensen over.

2. Verwerende partij meent dat de wens om zich te laten regulariseren niet dezelfde lading dekt als een wettig verblijf vóór 18 maart 2008 of het voor deze datum ondernemen van geloofwaardige pogingen om in België een wettig verblijf te bekomen, Verder haalt zij in haar nota aan dat er slechts sprake is van een eventueel ononderbroken verblijf sinds 5 jaar in België.

De contacten die verzoeker had met het CAW te Oostende via bemiddeling van diens schoonbroer omtrent de mogelijkheid tot regularisatie van diens verblijf in samenhang met het feit dat hij sinds 2004 ononderbroken in België verblijft en er zijn leven tracht op te bouwen tonen onomstotelijk aan dat verzoeker in België wenst te blijven en zn verblijf wenst te regulariseren.

Het kan verzoeker niet verweten worden dat hij indertijd niet voldeed aan de toenmalige criteria voor regularisatie. Het was dan ook niet zinvol een verzoek om verblijfsmachtiging in te dienen gezien dit louter pro forma zou zijn gebeurd. Verzoeker wenste de regularisatieprocedure niet te misbruiken.

Dat er slechts sprake zou zijn van een eventueel ononderbroken verblijf sinds 5 jaar in België houdt weinig steek.

Verwerende partij is dé bevoegde instantie om te oordelen of er voldaan is aan de criteria inzake regularisatie. Indien zij oordeelt dat niet voldaan is aan de 5-jarige termijn, dient dit expliciet in de beslissing vermeld te worden. Zij kan zich niet verschuilen achter het eventueel voldaan zijn van de vereiste termijn. Verzoeker legde alle nodige bewijsstukken voor teneinde het bewijs te leveren van een 5-jarig verblijf in België. Zo legde hij talrijke getuigenverklaringen voor.

3. Tenslotte stelt verwerende partij dat verzoeker op bijzonder onzorgvuldige wijze zijn aanvraag heeft ingediend en kennelijk heeft gemeend dat loutere beweringen konden volstaan.

Verzoeker is duidelijk in gebreke gebleven en kan de gevolgen hiervan niet doorschuiven naar de verwerende partij. Hij dient zelf de verantwoordelijkheid te dragen voor zijn eigen nalatigheid."

Eén en ander is niet correct. Verwerende partij heeft een zeer sterke positie, terwijl verzoeker als economisch vluchteling, illegaal verblijvende in België de zwakke partij is. Conform het zorgvuldigheidsbeginsel was het aan verwerende partij om verzoeker om extra inlichtingen of bewijsstukken te verzoeken indien zij meende dat de voorgelegde gegevens niet volstonden.

Het verzoek om verblijfsmachtiging van verzoeker werd opgesteld door een medewerkster van het CAW OOSTENDE. Het spreekt voor zich dat zij heel wat minder vertrouwd is met het juridische luik dan een advocaat. Het belang van het voorleggen van meerdere bewijsstukken werd waarschijnlijk onderschat door haar. Verwerende partij heeft hier echter op geen enkele manier rekening mee gehouden, dit terwijl deze plicht eens te meer geldt gezien punt 2.8.A van de instructie slechts in aanmerking genomen werd voor de aanvragen ingediend tussen 15.09.2009 en 15.12.2009 en verzoeker dus geen nieuw verzoek om verblijfsmachtiging kan formuleren. De gevolgen voor verzoeker van de onzorgvuldige houding van verwerende partij zijn dramatisch en staan niet in verhouding tot de kleine moeite die DVZ zich diende getroost te hebben om verzoeker om extra inlichtingen te verzoeken. Dit geldt nog temeer daar er

nergens in de instructie van 19 juli 2009 vermeld wordt op welke manier het bewijs kan geleverd worden van het ondernemen van geloofwaardige pogingen tot wettig verblijf.
Verzoeker volhardt bijgevolg ten stelligste in zijn vordering.”

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101 624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

2.4. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond verklaart. Deze beslissing houdt in dat de gemachtigde van de staatssecretaris van oordeel is dat er onvoldoende redenen voorhanden zijn om verzoeker te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

2.5. De Raad dient op te merken dat in de aanhef van de bestreden beslissing het volgende gesteld wordt: *“Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.”* Hiermee geeft de verwerende partij aan dat de *“instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet”* gelden als een gedragslijn bij het uitoefenen van haar discretionaire bevoegdheid die zij aanwendt bij de behandeling van verzoekers aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

2.6. Ter terechtzitting bevestigt de verwerende partij dat met de *“instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet”* bedoeld wordt, de instructie van 19 juli 2009 inzake de toepassing van het oude artikel 9, derde lid, en artikel 9bis van de Vreemdelingenwet (hierna: de instructie van 19 juli 2009), dat deze tijdelijk gepubliceerd werd op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken (www.dofi.fgov.be) en heden nog consulteerbaar is op de website van het Vlaams Minderhedencentrum (www.vmc.be).

2.7. Verzoeker betwist niet dat hij zich beroepen heeft op criterium 2.8. A van de instructie van 19 juli 2009. Dit criterium luidt als volgt: *“Voor aanvragen ingediend 3 maanden te rekenen vanaf datum van 15 september 2009 zal ook de vreemdeling met een duurzame lokale verankering in België in aanmerking komen. Deze situatie betreft de vreemdeling, die het centrum van zijn affectieve, sociale en economische belangen in België heeft gevestigd. Het bestaan van een duurzame lokale verankering in België is een feitenkwestie die onderzocht wordt binnen de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de minister of zijn gemachtigde. Volgende vreemdelingen komen in aanmerking: A. De vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf in België heeft dat minimum 5 jaar bedraagt; En die voor 18 maart 2008 [de datum van het regeerakkoord] gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad (waarbij elk verblijf in aanmerking komt dat gedekt wordt door een wettelijk afgegeven verblijfsdocument, behalve een toeristenvisum) of, die voor die datum, geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen.”*

2.8. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris van oordeel is dat verzoeker er niet in slaagt aan te tonen dat hij *“voor 18 maart 2008 een wettig verblijf in België heeft*

gehad of, die voor die datum, geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen.”

2.9. Verzoeker betwist de vaststelling in de bestreden beslissing niet dat hij niet gedurende een periode een wettig verblijf heeft gehad in België voor 18 maart 2008. Kernpunt van de betwisting vormt de vaststelling in de bestreden beslissing dat hij voor 18 maart 2008 evenmin *“geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen.”*

2.10. De in punt 1.1. bedoelde aanvraag bevindt zich in het administratief dossier. Hieruit blijkt dat verzoeker onder het kopje *“Legaal verblijf voor 18 maart 2008”* op het volgende wees: *“Ik ben naar België met de bedoeling om hier te werken. Ik ben een economische vluchteling. Ik heb nooit asiel aangevraagd omdat ik geen misbruik wou maken van de asielprocedure. Ik heb diverse keren met een advocaat contact gehad maar men vertelde mij dat ik wel een aanvraag 9§3 kon indienen, maar gezien de gestelde criteria toen der tijd zou ik nooit een positieve beslissing krijgen op mijn aanvraag. Vandaar dat ik dit nooit gedaan heb. Ik heb ook nooit misbruik willen maken van de huwelijksprocedure.”*

2.11. Deze argumenten worden door de verwerende partij als volgt beoordeeld in de bestreden beslissing: *“Betrokkene haalt aan dat hij diverse keren met een advocaat contact had betreffende regularisatieaanvragen en verklaart dat hij nooit een aanvraag heeft ingediend, gezien betrokkene nooit een positieve beslissing zou hebben gekregen. Betrokkene legt echter geen bewijzen voor die kunnen aantonen dat hij voor 18 maart 2008 daadwerkelijk contact heeft opgenomen met een advocaat. Het is aan betrokkene om een bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene diverse keren contact heeft gehad met een advocaat volstaat niet om aanvaard te worden.”*

2.12. De Raad stelt vast dat verzoeker de in punt 2.11. bedoelde beoordeling op zich niet betwist. Door zijn in punt 2.10. geciteerde argumenten te herhalen en door zijn overtuiging dat hij wel degelijk geloofwaardige pogingen ondernomen heeft om zijn verblijf in België te legaliseren en dat hij voldoet aan de criteria zoals gesteld in punt 2.8.A van de instructie van 19 juli 2009, toont verzoeker niet aan dat de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke of op onzorgvuldige wijze is genomen noch met overschrijding van de ruime appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beschikt.

2.13. Waar verzoeker verwijst naar een attest van het CAW Middenkust van 2 september 2010 dat hij bij zijn verzoekschrift voegt, dient de Raad te beklemtonen dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet kan verweten worden een beslissing te treffen die de materiële motiveringsplicht schendt door geen rekening te houden met een stuk dat dateert van na het treffen van de bestreden beslissing. Verzoekende partij probeert tevergeefs voor te houden dat de inhoud van dit attest wel diende betrokken te worden bij de beoordeling van zijn aanvraag om verblijfsmachtiging door voor te houden dat het betrokken attest *“louter en alleenlijk het reeds vaststaande gegeven dat verzoeker wel ernstige pogingen ondernomen heeft voor 18 maart 2010 om diens verblijf in België te regulariseren (bevestigt).”*

2.14. Waar verzoeker opwerpt dat *“bovendien al uit het feit dat verzoeker sinds 2004 ononderbroken in België verblijft en een leven tracht op te bouwen onomstotelijk blijkt dat hij hier wenst te blijven en diens verblijf wenst te regulariseren”*, verwijst naar het verblijfsrecht van zijn schoonbroer en zijn gezin en concludeert *“Het moge bijgevolg duidelijk zijn dat verzoeker zich hier wenste te vestigen en geenszins in de illegaliteit wenst te vertoeven. Dat het logisch is dat verzoeker een economische vluchteling is, zoals hij zelf ook toegeeft, enorme angst heeft gekend om in de openbaarheid te treden met diens verhaal. De angst voor een gedwongen terugkeer naar Tunesië was erg groot bij verzoeker, hetgeen ook verklaart waarom hij via diens schoonbroer inlichtigen heeft ingewonnen omtrent de mogelijkheden tot legalisatie van diens verblijf in België”* dient de Raad op te merken dat verzoeker met deze achtergrondinformatie, die bovendien eerder duidt waarom hij geen geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te verwerven, de bestreden beslissing niet aan het wankelen kan brengen waar deze stelt dat verzoeker voor 18 maart 2008 geen *“geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen.”*

2.15. Verder komt het aan de aanvrager van een verblijfsmachtiging op grond van de instructie van 19 juli 2009 toe om aan te tonen dat hij voldoet aan de gestelde criteria en zelf zorgvuldig te zijn bij het opstellen van zijn aanvraag en het voegen van stukken ter ondersteuning van zijn aanvraag. Er kan van de verwerende partij niet verwacht worden dat zij telkens contact opneemt met de aanvrager van een verblijfsmachtiging om hem te *“interpelleren”* aangaande het vervullen van een door de instructie van 19

juli 2009 gesteld criterium. Bovendien blijkt niet uit de bestreden beslissing dat de verwerende partij *“twijfelde aan de bewering van verzoeker dat hij een geloofwaardige poging ondernomen had om diens verblijf in België te regulariseren”*, zoals verzoeker voorhoudt in zijn verzoekschrift. Waar verzoeker betoogt dat hij bij een interpellatie door de Dienst Vreemdelingenzaken zou gewezen hebben op het in punt 2.13. bedoelde attest van het CAW en dat hij hierdoor onomstotelijk zou bewezen hebben dat hij een geloofwaardige poging heeft ondernomen om zijn verblijf te regulariseren, wijst de Raad erop dat, daargelaten de vraag of dit attest bewijst wat verzoeker voorhoudt dat het bewijst, het aan verzoeker toekwam om uit eigen beweging dergelijk attest te voegen bij zijn aanvraag om verblijfsmachtiging en niet pas bij onderhavig verzoekschrift. Verzoeker is in deze zelf onzorgvuldig geweest en kan zich niet verschuilen achter een voorgehouden onzorgvuldige houding van de verwerende partij, achter zijn voorgehouden positie als *“zwakke partij”* en achter de voorgehouden juridische onkundigheid van de medewerkster van het CAW Oostende. De Raad ziet niet in hoe uit het feit dat in de instructie van 19 juli 2009 niet vermeld wordt op welke manier het bewijs kan geleverd worden van het ondernemen van geloofwaardige pogingen tot wettig verblijf, kan afgeleid worden dat de verwerende partij verzoeker om extra inlichtingen diende te verzoeken, minstens toont verzoeker dit niet aan.

2.16. De bestreden beslissing stelt uitdrukkelijk dat verzoeker *“er niet in (slaagt) aan te tonen dat hij vóór 18 maart 2008 gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad of, vóór die datum, een geloofwaardige poging heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen, noch zijn er in het administratief dossier van betrokkene aanwijzingen van terug te vinden.”* Verzoeker die het vervolg van de bestreden beslissing, namelijk *“Betrokkene haalt aan dat hij diverse keren met een advocaat contact had betreffende regularisatieaanvragen en verklaart dat hij nooit een aanvraag heeft ingediend, gezien betrokkene nooit een positieve beslissing zou hebben gekregen. Betrokkene legt echter geen bewijzen voor die kunnen aantonen dat hij voor 18 maart 2008 daadwerkelijk contact heeft opgenomen met een advocaat. Het is aan betrokkene om een bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene diverse keren contact heeft gehad met een advocaat volstaat niet om aanvaard te worden. Betrokkene kan zich dan ook niet dienstig beroepen op criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19 juli 2009.”* niet betwist kan niet dienstig stellen dat hij zich *“tevergeefs afvraagt hoe verwerende partij tot het nemen van de beslissing tot ongegrondheid is kunnen komen op grond van de voorgelegde gegevens.”*

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien november tweeduizend en tien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA